

РЕШЕНИЕ

№ 3401

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 70 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н.П.Л.

при участието на секретаря Ц.Б.Т.

като разгледа докладваното от Н.П.Л. Гражданско дело № 20211110157414 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът „Т.С.“ ЕАД излага, че по сключен договор при общи условия с ответника в периода от 01.05.2017г. до 30.04.2020г. му доставил топлинна енергия на стойност 5 007.56 лева. Ответникът му дължал и главница за дялово разпределение на стойност 34.93 лева за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. Поради незаплащане на дължимите суми за периода от 15.09.2018г. до 31.05.2021г. му дължал обезщетение за забавата в размер на 869.28 лева върху главницата за топлинна енергия и сумата 6.35 лева – обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018г. до 31.05.2021г. Ищецът подал заявление за горните претенции по чл. 410 ГПК, за което на 22.06.2021г. по ч.гр.д. № 33300/2021г. по описа на СРС, 70-и състав била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Ответникът възразил срещу заповедта, поради което ищецът моли съдът да постанови решение, с което да признае горните вземания за установени. Претендира и законни лихви върху главниците, считано от 10.06.2021г. до окончателното плащане. Претендира разноски за производството.

Ответникът КР. Б. Р. в срока по чл. 131 ГПК депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Оспорва наличието на валидно облигационно правоотношение между страните, не бил обвързан и от договора, сключен между ищеца и ФДР. Възразява за изтекла погасителна давност за вземанията. Претендира разноски.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕООД заявява становище за

основателност на исквете.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира следното:

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ

Предвид нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия, респективно са задължени лица за заплащане цената на доставена такава във връзка с чл. 155 ЗЕ. От представените по делото писмени доказателства – нотариален акт за собственост на апартамент (жилище) по чл. 55г от ЗПИНМ № 36, том VI, ****/1965г. на Х.О. – I Нотариус при Софийски народен съд, по делото се установява, че Б.К.Р. бил носител на правото на собственост върху процесния апартамент № 3, находящ се в гр. София, комплекс „И.“ – квартал 91, блок № 4, на първи етаж, който имот, видно от представеното по делото удостоверение, издадено от Столична община, район Изгрев, има актуален административен адрес гр. София, ж.к. „И.“, бул. „Д.Ц.“ № *****. По делото е представено удостоверение за наследниците на Б.К.Р., от което се установява, че същият починал на 28.05.1998г., оставяйки за свои законни наследници В.В. Р.а – съпруга и ответника КР. Б. Р. – син. След смъртта на своята майка В.В. Р.а, настъпила на 20.12.2003г., видно от представеното по делото удостоверение за наследници, по пътя на наследственото правоприемство от своите родители, ответникът КР. Б. Р. станал единствен носител на правото на собственост на процесния апартамент № 3, находящ се в гр. София, ж.к. „И.“, бул. „Д.Ц.“ № 29, бл. 4. Правото на собственост върху процесния недвижим имот на ответника не е оспорено от него в нито един етап от развитието на производството по делото.

От събраните по делото писмени доказателства, в т.ч. протокол от проведено на 23.10.2000г. общо събрание на собствениците в сграда в режим на ЕС, находяща се на адрес гр. София, бул. „Д.Ц.“ № 29, бл. 4, за избор на ФДР, договор от 30.10.2000г., сключен между ЕС на горния адрес и „Т.С.“ ЕООД, съобщения към фактури, изравнителни сметки, извлечение от сметка за аб. № *****, и заключения на СТЕ и ССЧЕ, по делото се установява, че сградата в режим на ЕС на горния адрес била топлоснабдена. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото писмени доказателства и заключения на СТЕ и ССЧЕ се установяват въведените с исковата молба твърдения, че ответникът КР. Б. Р. , в качеството си на собственик на топлоснабдения имот – апартамент № 3, находящ се в гр. София, ж.к. „И.“, бул. „Д.Ц.“ № 29, бл. 4, през процесния период бил клиент/потребител на доставяната до имота топлинна енергия.

Действително нормата на чл. 149, ал. 1, т. 6 ЗЕ предвижда, че продажбата на топлинна енергия се извършва въз основа на писмени договори при общи условия,

сключени между доставчика на топлинна енергия и клиентите /потребителите/ в сграда - етажна собственост, но същевременно законът предвижда хипотеза на договорно обвързване и без наличието на изричен писмен договор - съобразно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ. Втората хипотеза се явява субсидиарна на първата и е приложима, когато клиентът (потребителят) на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост и доставчикът не са сключили нарочен писмен договор за продажба на топлинна енергия, какъвто е и разглежданият казус.

По делото е представен договор, сключен между ФДР и ЕС в гр. София, бул. „Д.Ц.“ № 29, бл. 4 от 30.10.2000г., след проведеното общо събрание на етажните собственици от 23.10.2000г. за избор на ФДР, предвид на което съдът намира, че дяловете разпределения са извършени от оторизирано дружество.

Предвид цитирания по-горе законов текст на чл. 153, ал. 1 ЗЕ ответникът, като собственик на топлоснабдения имот, бил обвързан по силата на закона от облигация с ищцовото дружество досежно доставяната до собствения му имот топлинна енергия, без да е необходимо нарочно изявление от негова страна, че желае да закупува доставяната в имота от ищеца „Т.С.“ ЕАД топлинна енергия.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без приемането им. Съгласно чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява ответникът да се е възползвал от правото си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Предвид изложеното между страните за процесния период бил сключен действителен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ.

При приложение на чл. 202 ГПК съдът кредитира сключението на СТЕ и приема за установено по делото, че начисляваната от ищеца за процесния топлоснабден имот топлинна енергия била такава за отопление на имота, за БГВ и енергия, отдадена от сградната инсталация.

За периода от м.10.2016г. до м.04.2017г. ТЕ за отопление на имота била начислена за 5 броя радиатори без ИРРО и при условията на неосигурен достъп в съответствие с изискванията на Наредба 16-334/2007г., чл. 70, ал. 4 по т. 6.5, чл. 61, ал. 1 от приложението към нея (Методика за дялово разпределение на ТЕ в СЕС). По делото са приложени писмени доказателства - протоколи за неосигурен достъп, от съдържанието на които се установява, че на посочените в протоколите две дати за

посещение за безплатно отчитане процесният имот фигурира като неотчетен, поради неосигурен достъп.

Съобразно заключението на изслушаната по делото СТЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, била начислена в съответствие с нормативната база по формулата, предвидена в Наредбата, на база пълната отопляема кубатура на имота. За процесния период не била начислявана ТЕ за отопление на общи части, съгласно акт за изключване на отоплението във входа от 04.10.1996г.

За процесния период от 01.05.2017г. до 30.04.2020г. топлинната енергия за БГВ била начислена за 1 брой потребител при норма на разход 0.140 куб.м за 1 потребител за 1 денонощие и в съответствие с т. 2 на чл. 69 от Наредба 16-334/2007г., без водомер и при условията на неосигурен достъп.

Изчисленията били извършени от ФДР в съответствие с действащата нормативна уредба.

При кредитиране заключението по СТЕ съдът приема за установено по делото, че монтираните измервателни уреди в абонатната станция съответствали на нормативно установените изисквания към същите, подлагани били на изискуемия контрол и точно отразявали количествата отдадена топлинна енергия.

Видно от заключението на изготвената по делото СТЕ разпределението на топлинна енергия на абоната през процесния период било извършено съгласно данните по уредите за дялово разпределение, изравнителните сметки и при спазване на действащите към процесния период нормативни актове за топлоснабдяването. Посочените от вещото лице суми за топлинна енергия са отразени в заключението на СТЕ без оглед предходни неплатени и просрочени задължения и без начисляване на лихви по сумите. В посочения от вещото лице размер са съобразени изготвените от ФДР 3 броя изравнителни сметки за процесния период, както следва: от 01.05.2017г. до 30.04.2018г. – 91.34 лева за доплащане от абоната, от 01.05.2018г. до 30.04.2019г. - 308.62 лева за възстановяване на абоната и от 1.05.2019г. до 30.04.2020г. – 170.14 лева за доплащане от абоната. Съгласно заключението на СТЕ, за процесния периодот начислената сума за периода по фактури в размер на 5 039.79 лева, следва да бъде приспадната сумата по изравнителните сметки от 47.14 лева. Съгласно изслушаното заключение на СТЕ цената на разпределената на абоната топлинна енергия възлиза на обща стойност 4 992.65 лева за процесния период от 01.05.2017г. до 30.04.2020г.

Съгласно заключението на ССЧЕ, изготвено след проверка на счетоводните записвания при ищеца за процесния период на абоната били начислени суми за доставена топлинна енергия по фактури, на обща стойност 5 114.13 лева. В заключението на СТЕ в графа „забележка“ е посочена причината за несъответствието, а именно, че в индивидуалната справка за отопление и топла вода за отчетния период от 01.05.2019г. до 30.04.2020г., посочената сума по фактури грешно била записана 1

450.96 лева с ДДС, вместо правилната сума от 1 376.60 лева с ДДС. Видно от заключението на ССЧЕ вещото лице съобщило въведените в информационната система на ищеца изравнителни сметки, а именно от 01.05.2017г. до 30.04.2018г. – 91.34 лева за доплащане от абоната, от 01.05.2018г. до 30.04.2019г. - 308.62 лева за възстановяване на абоната. За периода от 01.05.2019г. до 30.04.2020г. въведената в информационната система на ищеца сума за доплащане от абоната била 232.30 лева, като видно от таблицата на л. 6 от заключението, същото посочване е в причинна връзка с грешката, обсъдена в заключението на вещото лице по СТЕ, в графата „забележка“.

При извършената проверка вещото лице, изготвило ССЧЕ установило, че в информационната система на ищеца не се установяват плащания на суми, касаещи процесния период.

При кредитиране на заключението на СТЕ настоящият съдебен състав приема, че дължимата за процесния период от 01.05.2017г. до 30.04.2020г. цена на доставената топлинна енергия в топлоснабдения ап. 3, находящ се в гр. София, ж.к. „И.“, бул. „Д.Ц.“ № 29, бл. 4, възлиза в размер на сумата 4 992.65 лева, която съобразно заключението на ССЧЕ не е заплатена от ответника.

Предвид горния извод на съда за дължимост на вземането за цена на доставена топлинна енергия следва да бъде разгледано своевременно въведеното от ответника в срока по чл. 131 ГПК възражение по чл. 120 ЗЗД за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните от ищеца с исковата молба вземания.

Съобразно разпоредбите на чл. 155 ЗЕ и чл. 156 ЗЕ потребителят на топлинна енергия дължи плащане цената на същата по предварително определени цени, известни на страните, на месечни вноски с установен в общите условия падеж. Престациите се обединяват от общия правопораждащ факт – облигацията между страните по договор при публично известни общи условия по чл. 150 ЗЕ, и имат съществения елемент на периодичните плащания по смисъла на чл. 111, б. ”в” ЗЗД – предварително определен и известен на страните момент, в който повтарящото се задължение за плащане трябва да бъде изпълнено, както и определяем размер на същото предвид предварително фиксираните цени за единица топлинна енергия. Горните характеристики на вземанията на топлофикационните дружества за цена на доставената на потребителите топлинна енергия съдържат, и при зачитане на тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012г. по т.д. 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, намира да ги определят като такива на периодично изпълнение по смисъла на чл. 111, б. ”в” ЗЗД, предвид на което и същите се погасяват с изтичане на установената в същата норма кратка тригодишна давност.

Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Теченето на давността се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяването на заявлението от ищеца по чл. 410 ГПК пред

съда на 10.06.2021г. Така необхванати от погасителната давност се явяват задълженията, чиято изискуемост е настъпила, респ., които са възникнали след 10.06.2018г.

По делото са представени Общи условия на ищеца, одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016г. на КЕВР. Ищецът (чиято е и доказателствената тежест) е представил доказателства, че същите ОУ са публикувани на 11.07.2016г., предвид на което и с оглед нормата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ съдът приема, че ОУ от 2016г. са влезли в сила от 11.08.2016г. Нормата на чл. 33 от ОУ на ищеца от 2016г. предвижда задължение на клиентите да заплащат месечните дължими суми в 45-дневен срок след изтичането на периода, за който се отнасят.

Настоящият състав на съда намира, че независимо от практиката на ищеца след издаването на месечните фактури по прогнозна консумация и на изравнителната сметка да издава кредитни и дебитни известия и накрая обща фактура, давността за отделните месечни прогнозни задължения във връзка с нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД тече от момента, в който вземането е станало изискуемо. Ето защо давността за фактурираните месечни вноски по прогнозна консумация започва да тече след изтичане на 45 дни от месеца, за който се отнася задължението. При съблюдаване чл. 33 ОУ, в сила от 2016г., месечната фактура за задължения за ТЕ за м.03.2018г. е с падеж 45 дни след изтичането на м.03.2018г., т.е. 15.05.2018г., а месечната фактура за задължения за ТЕ за м.04.2018г. е с падеж 45 дни след изтичането на м.04.2020г., т.е. 14.06.2018г. Поради това настоящият съдебен състав приема, че вземанията за цена на доставена ТЕ по прогнозна консумация през периода до 31.03.2018г., вкл., са погасени по давност, а изцяло необхванати от погасителната давност са вземанията на ищеца за отоплителния период от 01.04.2018г. до 30.04.2020г. Същите, падежирали след 10.06.2018г. задължения, съобразно неоспорените от страните заключения на СТЕ и ССЧЕ, възлизат в размер на общата сума 3 220.30 лева. Ето защо предявеният иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ следва да бъде уважен за сумата 3 220.30 лева и за периода от м.04.2018г. до м.04.2020г., а за горницата до пълния предявен размер от 5 007.56 лева и за периода от 01.05.2017г. до 31.03.2018г., вкл. искът следва да се отхвърли, поради погасяване на вземанията по давност.

Таксите за извършваната услуга за дялово разпределение съобразно разпоредбите на чл. 36 ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването се фактурират и заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество. Нормата на чл. 36, ал. 2 ОУ на ищеца от 2016г. предвижда обявяване по подходящ начин на клиентите на реда и начина на заплащане на услугата дялово разпределение, предвид на което съдът приема, че давността за тези вземания тече от възникването им, т.е. от фактурирането. Фактурата за м.05.2018г. е издадена най-рано на 01.06.2018г., а за м.06.2018г. - най-рано на 01.07.2018г., предвид на което съдът приема, че вземането на ищеца за цена на услугата дялово разпределение за

периода м.05.2018г. е обхванато от погасителна давност. При кредитиране на неоспореното заключение на ССЧЕ съдът приема, че дължимата сума за дялово разпределение за необхванатия от погасителната давност период от 01.06.2018г. до 30.04.2020г. възлиза на 33.55 лева, до който размер искът следва да бъде уважен. Искът следва да бъде отхвърлен за горницата до пълния предявен размер от 34.93 лева за периода м.05.2018г.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Съгласно чл. 33, ал. 4 от ОУ от 2016г., продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, а именно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 ОУ следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят.

Съобразно заключението на ССЧЕ обезщетението за забава върху необхванатите от погасителна давност вземания на ищеца за периода от 15.09.2018г. до крайната, посочена от ищеца дата – 31.05.2021г. възлиза на сумата 398.38 лева (подробно в таблицата на л. 8 от заключението), до който размер предявеният иск следва да бъде уважен, а за горницата до пълния претендиран размер от 869.28 лева следва да бъде отхвърлен.

Нормата на чл. 36, ал. 2 ОУ на ищеца от 2016г. предвижда обявяване по подходящ начин на клиентите на реда и начина на заплащане на услугата дялово разпределение. По делото не са ангажирани никакви доказателства за извършено от търговеца оповестяване на задълженията, предвид на което при дължимото от ищеца пълно и главно доказване по делото не се установява изпадането на ответника в забава. Ето защо ищецът следва да понесе неблагоприятните последици на недоказването, като предявения иск за обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски имат и ищецът, и ответникът съответно на уважената, респ. отхвърлената част от исковете.

Ищецът претендира съобразно представен списък по чл. 80 ГПК и доказва сторени по делото разноски в общ размер на 818.36 лева, от които 118.36 лева – държавна такса, 600 лева за експертизи и 100 лева юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му бъдат присъдени разноски в размер на сумата 505.03 лева.

Съдът не споделя доводите на ответника за недължимост на юрисконсултско възнаграждение на ищеца. Съобразно константната практика на ВКС по приложението на чл. 78, ал. 8 ГПК, застъпена в [определение № 163/05.03.2014 г. по търг. д. № 2638/2013](#)г., I т.о. на ВКС, [определение № 218 от 008.04.2015г. по ч.гр.д. №](#)

2510/2014г., III г.о. на ВКС, и др., при благоприятен за страната-юридическо лице/едноличен търговец изход на спора, свързаната с представителството от юрисконсулт отговорност по разноските в размер на минималното адвокатско възнаграждение, респ. - размера по чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, следва да намери приложение. Поради това и на основание чл. 78, ал. 8, вр. ал. 1 ГПК ответникът има право да му бъдат присъдени своевременно поисканите разноски за възнаграждение за юрисконсулт.

Ответникът претендира и доказва сторени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на сумата 225 лева. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му бъдат присъдени 86.15 лева – разноски по делото, сторени пред СРС.

Съгласно задължителните указания на ВКС, дадени с т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г., постановено по тълк.д. № 4/2013г. ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. По горните мотиви на съда на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 103.90 лева - разноски, сторени в производството по ч.гр.д. № 33300/2021г. по описа на СРС, 70-и състав. Ответникът е сторил разноски за адвокатско възнаграждение в заповедното производство в размер на сумата 400 лева, като на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му бъдат присъдени 153.15 лева - разноски, сторени в производството по ч.гр.д. № 33300/2021г. по описа на СРС, 70-и състав.

Така мотивиран съдът:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, по предявения иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, че КР. Б. Р., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК 831609046, сумата от **3 220.30 лева**, представляваща дължима цена на доставена през периода от 01.04.2018г. до 30.04.2020г. топлинна енергия до топлоснабден имот – апартамент № 3, находящ се в гр. София, ж.к. „И.“, бул. „Д.Ц.“ № 29, бл. 4, с аб. № *****, сумата **33.55 лева**, представляваща цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.06.2018г. до 30.04.2020г., ведно със законната лихва върху главниците от 10.06.2021г. до окончателното погасяване, и на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата **398.38 лева**, представляваща обезщетение за забава за плащането на главницата за топлинна енергия, дължимо за периода от 15.09.2018г. до 31.05.2021г., вкл., за които вземания по ч.гр.д. № 33300/2021г. по описа на СРС, 70-и състав на 22.06.2021г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за топлинна енергия за горницата до

пълния предявен размер от 5 007.56 лева и за периода от 01.05.2017г. до 31.03.2018г., вкл., иска за главница за дялово разпределение за горницата до пълния предявен размер от 34.93 лева и за периода м.05.2018г., иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за горницата до пълния предявен размер от 869.28 лева и за сумата 6.35 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018г. до 31.05.2021г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, КР. Б. Р., ЕГН *****, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК 831609046, сумата от **505.03 лева** – разноси в производството по чл. 422 ГПК, сторени пред СРС, и сумата **103.90 лева** – разноси в производството по ч.гр.д. № 33300/2021г. по описа на СРС, 70-и състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Т.С.“ ЕАД, ЕИК 831609046, да заплати на КР. Б. Р., ЕГН *****, сумата **86.15 лева** – разноси в производството по чл. 422 ГПК, сторени пред СРС, и сумата **153.15 лева** – разноси в производството по ч.гр.д. № 33300/2021г. по описа на СРС, 70-и състав.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца – „Т.С.“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____